

גלית סליקטר

גלויה לקהיר

אינני רואה אותך עכשו.
את רטט עירך הרחוקה אני מנחשת
בקו הטלפון המשבש,
קולך משתכשר בזכרון כבהמת
יאור.

אהוב שלי,
בגלל שבז ממריא מן הכרית הריקה
לדאות אחריה, אתה הצועד אטי
ומטשטש מהחדר במרעשלי
אל דוכן המיצים ברחוב העשירים
וששה ביולי,
בגלל שביער המטה
טיגריס טורף את שנתך
לא אחכה לך

הנה, בקצה בשרי
היד כבר בוזזת את הגעגוע

נמרוד

איך אספר לך נמרד
שהלב הוא דג עור
המנמר כנגד זרם הדם.

במטבח של אחותי

לשרון

בְּלִי סֶכֶר, בְּלִי לְעֶרְבָב אֶת הַמִּשְׁקֶע
 הֵן שׁוֹתוֹת אֶת הַקֶּפֶה הַעֲשִׂירִי, שׁוֹלְפוֹת
 סִיגָרִיּוֹת תּוֹצֵרֶת הָאָרֶץ, אַחַת מִקֶּפֶסֶת
 הַשְּׁנֵיָה, מִצְלִיכוֹת מִצְתִּים, אִמָּא מְדַבֶּרֶת
 אַחוֹתִי פּוֹתַחַת אֶת הַחֲלוֹן אֶל מִגְרֵשׁ הַחֲנִיָּה
 "אֵל תַּעֲלֹכִי אִמָּא, אֲבָל הָרֵאשׁ שְׁלִי בְּמָקוֹם
 אַחֵר". בְּמִגְרֵשׁ מְשֻׁלְּכִים צַעְצוּעִים. עַל גַּג
 הָאֶסְבֶּסֶט מְכָה שְׁמֵשׁ צְהָרִים. הַיְלָדִים
 שְׁלָה בְּחֶדְרָם הַקָּרִיר, יִשְׁנִים, גְּלָמִים
 בְּמִשֵּׁי עֲצָמָם. אַחֲרֵי גְרוּשִׁיָּה שׁוֹאֵלֶת
 אַחוֹתִי: "לְמָה כָּל זֶה קוֹרֶה לִּי? אֲנִי לֹא
 עוֹמְדַת תַּחַת הַשְּׁמֶשׁ הַנִּכְבֹּנָה?"

אמא

אִמָּא פִּקְעָה בְּשָׁנָה שְׁעֵבְרָה,
 שׁוֹקֵלֶת כֶּבֶד אַרְבָּעִים קִילוֹ, הַחֲלָל
 בֵּין עֲצֻמוֹתֶיהָ לְבִגְדִים הַיִּשְׁנִים מִתְמַלֵּא
 בְּעֵשֶׂן רַךְ, סִיגָרִיָּה אַחֵר סִיגָרִיָּה
 כְּמוֹ מַלִּים נִרְדָּפוֹת, אִמָּא מִתְרַחֶקֶת
 לְמָקוֹם אַחֵר.

הוא

בְּחֶדְרָה הַסְּמוּךְ יִשְׁנָה הַיְלָדָה שְׁלוֹ. הוּא רוֹכֵן מֵעַל הַכִּיּוֹר וְשׁוֹטֵף אֶת פָּנָיו בְּמִים
 קָרִים, מְסִיט אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו כְּאִלוֹ שִׁיכוֹת לְפָרָא אַחֵר. בְּחוּץ שַׁחַר, תְּרַנְגוּלוֹת
 הַשְּׂכָנִים מְקַרְקְרוֹת. הוּא דוֹרֵךְ עַל הַטֵּל וּמְסַלֵּק מְדַרְכּוֹ עֲנָף פְּרוּעַ שֶׁל קֶלְמֵנְטִינָה.
 נִכְנֵס לְמִינִימִינֵר וְנוֹסֵעַ אֶל הָעִיר, לְעִבּוּדָה. אִשְׁתּוֹ עֹדֵן בְּמִטָּה, נוֹשְׂמַת סְדִינִים
 מִפְּחָמִים, אוֹיֵר אֶפֶר נִשָּׂא בְּתוֹכָהּ, דְּרָכּוֹ יִלְדִיָּה מְפֻלְּסִים דֶּרֶךְ לְעוֹלָם.